

Sygn. akt III CSK 287/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku J. T.,
Spółdzielni Kółek Rolniczych w W. i Kółka Rolniczego w G.
przy uczestnictwie Gminy O., N. Ł., W. Ł., J. Ż., K. T., M. Ż. i T. G.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy J. T.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. T. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 listopada 2014 r., oddalającego apelacje wnioskodawców - skarżącego oraz Kółka Rolniczego w G. od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 27 lutego 2013 r., którym oddalono wniosek apelujących i Spółdzielni Kółek Rolniczych w W. o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie współwłasności nieruchomości położonej w G. przy ul. O. [...].

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wnioskodawca oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „polegające na konieczności rozstrzygnięcia, czy sama wiedza i milcząca aproba użytkownika, który zaprzestał wszelkiego korzystania z nieruchomości, co do korzystania z tej nieruchomości przez posiadacza, który wykonuje wobec niej wszelkie funkcje właścicielskie przy braku jakichkolwiek reakcji ze strony właściciela nieruchomości, pozwalają na uznanie samoistnego charakteru tego posiadania”. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Brak przedstawienia pogłębionej argumentacji prawnej na poparcie różnych, możliwych do przyjęcia, sposobów rozstrzygnięcia sformułowanego zagadnienia. Przede wszystkim jednak zostało ono sformułowane w sposób kazuistyczny, czyli poprzez wskazanie indywidualnych okoliczności występujących w tej jednostkowej sprawie i przypisanie im cech uogólniających mających świadczyć o istnieniu problemu w większym rozmiarze. Tymczasem zagadnienie prawne powinno wiązać się z problemem o charakterze interpretacyjnym, nie zaś subsumcyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.). Skarżący nie przytoczył również przepisów ani argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne. Motywacja przyczyny stanowi w istocie próbę polemiki z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez sądy *meriti*, co jest niedopuszczalne gdyż skarga kasacyjna nie może być oparta na zarzutach dotyczących ustaleń faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 *a contrario* w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.